

תקות מנחם

גיליון מס'
220

יו"ל לקראת ש"פ תולדות
הי' תהא שנת אל-על – שנת
ביאת ה'משיח

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות ב"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

בעז"ה

יום ב' פרשת תולדות כ"ד חשוון ה'י' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

ספר הקרבנות - ב'

מחזור כ"ט שנת ה'ז"ך

סיום הלכות שגגות והתחלת הלכות מחוסי כפרה

וסיום הלכות מחוסי כפרה והתחלת הלכות תנורה

ביום ג' פרשת תולדות כ"ה חשוון – וב"ידך – נצח"י (בפעם השניה)

ושואל ה"צמח צדק" באוה"ת⁷ ומביא אד"ש בלקו"ש⁸, כי
הרי יש כלל שהקרבנות באים ומכפרים רק על שוגג, וכשם
ההלכות – שגגות (ולמזיד יש עונשים אחרים), ואיך אותן
האשמות מכפרים גם על מזיד! [וכן על שם ההלכות שגגות,
הרי ביניהם יש גם קרבנות האשם שרובם באים גם על
מזיד?!] ועונה הצמח צדק, כי מכיון שכשמביא קרבן הרי
לפני זה צריך לעשות תשובה כי אחרת לא מועיל הקרבן
וכהלשון בחז"ל "השב מידיעתו" ויש כלל שאם עשה
תשובה אפילו בדרגה נמוכה "זדונות נעשים לו כשגגות"
ולכן מועיל לו הקרבן. וזוהי משמעות השם שגגות שמבטאת
את ענין התשובה [וזה גם הקשר והמשמעות לשם ההלכות
הבאות, "מחוסי כפרה" – כי כל כפרה קשורה ובאה ע"י
התשובה].

[וע"ד הרמז, אפ"ל - "שגגות" (עם הכולל בגימטריא –
תשובה). ועיין מ"ש בזה במחזורים הקודמים בספרנו
"תקות מנחם" ח"ב עמ' 161].

שני גדיים – שני שעירים

ג. ענין קרבנות החטאות לכפרה מתבטא גם בפרשת
תולדות, עה"פ בדבר רבקה אל יעקב: "לך נא אל הצאן
וקח לי משם שני גדיי עזים טובים", איתא במדרש
רבה¹⁰: "טובים לך וכו' וטובים לבניך, שעל ידן הוא מתכפר
להם ביום הכיפורים, דכתיב: "כי ביום הזה יכפר וגו'".
היינו שגדיים אלה הם וכנגד ה"שני שעירים לחטאת"¹¹
ביום הכיפורים שבאים לכפרה.

ואח"כ אומר המדרש על מ"ש שם ב"שעיר לעזאזל" בפרשת
אחרי¹²: "ונשא השעיר עליו את כל עוונותם אל ארץ גזרה",
ש"השעיר": "זה עשו, שנאמר: "הן עשו אחי איש שעיר",

הכפרה ע"י התשובה

א. הלכות שגגות והלכות מחוסי כפרה שבאים בהמשך,
שמותם מבטאים וענינם עבודת התשובה; כי הם קרבנות
החטאת שמביאים לאחר שעשו תשובה, שע"כ מתכפרים.
כי אי אפשר להביא את קרבנות החטאת מבלי שעשו קודם
תשובה כדברי הגמ'¹ "השב מידיעתו".

והתחילו את הלכות שגגות בשבוע וב"מעלי שבתא" (יום
רביעי) דפרשת חיי שרה, ובפרשת חיי שרה אנו רואים את
גודל מעלת ופעולת ענין התשובה;

עה"פ "ויקברו אותו יצחק וישמעאל בניו"² אומר רש"י:
"מכאן שעשה ישמעאל תשובה"³ והולך את יצחק לפניו,
והיא שיבה טובה שנאמר באברהם⁴.

ומכאן רואים לראשונה את גודל מעלת ופעולת התשובה
שלא רק פעלה שינוי מהותי בישמעאל ובהנהגתו אלא
שפעלה גם שינוי מהותי בנחת של אברהם, ובגלל התשובה
שעשה ישמעאל, נקרא שאברהם מת ב"שיבה טובה".
[ואפ"ל – "שיבה טובה" - רמז: תשובה ושיבה טובה!].

ע"י תשובה זדונות נעשו כשגגות

ב. ענין התשובה שבקרבנות החטאות שכתובים בהלכות
שגגות מתבטא גם בזה שיש בין קרבנות האשם, שגם
כתובים בהלי שגגות, שחלק מן האשמות באים גם על
עבירות שעשו במזיד, כמ"ש בפ"ט מהל' שגגות⁵ שאשם
שפחה חרופה בא גם על מזיד, ואשם גזלות⁶ בא על כפירה
ושבועת שקר גם במזיד, ואשם נזיר שנטמא גם במזיד (ורק
אשם מעילות בא כשמעל רק בשוגג).

¹ שבועות כו, א.
² כה, ט.
³ ב"ב טז, ב.
⁴ ב"ר, פ"ח, ב.
⁵ פ"א הי"א.
⁶ הי"ז

⁷ אוה"ת י"כ פ"ע איתקנו ואילך.
⁸ לקו"ש חט"ז ע"י 421 הע"י 39, וש"י ע"י 1152 בהערה, ח"י"ג
ע"י 76 ואילך
⁹ תולדות כו, ט.
¹⁰ ב"ר פ"ה, יד.
¹¹ אחרי טז, ה.
¹² פסוק כב.

ועונותם קשור ליעקב: "את כל עונותם – עונות תם שנאמר: ¹³"ויעקב איש תם".

"תקות" חוט השני⁷

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. כפרת קרבנות החטאות ע"י התשובה.
- ב. בפרשת חיי שרה, אברהם הסתלק "בשיבה טובה" – שישמעאל עשה תשובה.
- ג. ע"י התשובה זדונות נעשו כשגגות, ולכן כמה אשמות מכפרים גם על מזיד.
- ד. שם ההלכות שגגות, כי לפני הבאת הקרבן עשה תשובה, שהופכת הזדונות לשגגות.
- ה. שני גדיי עזים כנגד שני שעירי יום הכיפורים.

יום ה' פרשת תולדות כ"ז חשוך הי' תהי' שנת אל-על – שנת

ביאת ה' משיח (בגימטריא)

סיום הלכות תמורה וכל ספר הקרבנות

והתחלת ספר טהרה הלכות טומאת מת

אברהם שמר החוקים

א. בהלכה האחרונה של הלכות תמורה מדבר הרמב"ם ע"ד **החוקים** של התורה, (כמו כל הקרבנות) שלמרות שבאופן כללי אין טעמן ידוע, אבל על האדם להשתדל עד כמה שביכולתו להבין את טעמם, עכ"פ אפי' באופן חלקי, ובפרשת **תולדות** מדובר בתורה לראשונה על דבר החילוק וההבדל בין המשפטים המצוות והחוקים. כמשי"נ: יעקב אשר שמע אברהם בקולי, וישמור משמרת מצוותי **חוקותי** ותורותי". ואומר רש"י ע"ז: **מצוותי**. דברים¹⁴ שאילו לא נכתבו ראויין הם להצטוות, כגון גזל ושפיכות דמים: **חוקותי**. דברים¹⁵ שיצר הרע ואומות העולם משיבין עליהם, כגון אכילת חזיר ולבישת שעטנז, שאין טעם הדבר אלא גזירת המלך וחוקותיו על עבדיו".

הבנת החוקים

ב. וכ"ק אד"ש מה"מ מסביר בשיחות ההסבר והסיבה לדברי הרמב"ם שיהודי צריך בכל דיני התורה ואפי' בחוקים להשתדל ולמצוא ולהסביר ולהבין הטעם, למרות שיש מעלה בחוקים שיהודי עושה אותם בקבלת עול מוחלטת בלי להבין הטעם, אלא רק כמו שרש"י כאן אומר: "גזירת המלך וחוקותיו על עבדיו" שבוה יש יתרון של התמסרות וקבלת עול שלמעלה מהסברים וסיבה. ומסביר אד"ש שהקב"ה רוצה שנעבדהו בכל הכוחות והחושים. כולל כח השכל ולא רק בכח הקבלת עול והאמונה אלא שהקב"ה רוצה שעד כמה שאפשר נבין את דברי התורה ואז אנו עובדים את ה' גם ע"י שכלנו.

וזהו גם הענין שמתן תורה פעל לא רק "עליונים ירדו לתחתונים", אלא גם "תחתונים יעלו לעליונים"; היינו שכל השכל האנושי, כשמבין את דברי וטעמי התורה, מתעלה כח השכל ונעשה תורה, ועי"כ מתאחד עם הקב"ה כי הרי זה "חכמתו ורצונו של הקב"ה", ואורייתא וקוב"ה כולא חד" "והוא ורצונו וחכמתו אחד"

משפטים – שכל האדם עולה לשכל התורה

ובזה מסביר אד"ש את המשך הפרשיות שפרשת משפטים באה בהמשך לפרשת יתרו כי ביתרו מודגש היעליונים ירדו לתחתונים", כנאמר שם: "וירד הוי' על הר סיני", ו"אתם

ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם", ובפרשת משפטים לאחר מ"ת מודגש הי"תחתונים יעלו לעליונים" שזהו"ע הי"משפטים" הדינים והמצוות המובנים ע"פ השכל – ששכל האדם מתעלה ונהי' שכל התורה, ולכן באים בפרשת **משפטים** שהתורה ממשיכה לתאר הפרטים של מ"ת, וענין זה מתחיל: "ואל משה אמר **עלה אל הוי"** – ענין העליה. [וכן מדובר שם ע"ד הקרבנות שהקריבו לפני מ"ת – וקרבנות הם ענין ההעלאה]

וזהו האחדות המליאה והשלימה עם הקב"ה שזהו"ע ש"חוק" הוא מל' חקיקה והתאחדות כמו אותיות החקיקה שנעשה מאוחד עם הקב"ה ומקיים המצוות בכל כוחותיו גם השכליים, וגם למעלה מן השכל.

ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה!

ג. כ"ק אד"ש מה"מ בשיחות מבאר שענין הי"תמורה" בעבודת ה' עפ"י מה שנאמר בפרשת עניני תמורה: "ואם המר ימירנו והיה הוא ותמורתו יהיה קודש", היינו שעל היהודי להמיר את עניני החולין ועניני עוה"ז, ולעשותם קודש, שזהו כללות תפקידו של היהודי בעולם להפוך החול והחולין ולהעלותם לקודש.

ואפשר לקשר זאת עם התחלת הפרשה שמתחילין לקרות במנחה של שבת פ' תולדות – פרשת ויצא, בה נאמר בחלק הראשון שקורין במנחת שבת: **"ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"**, שע"ז אומר אד"ש שתפקידו לפרוץ את גבולות ומגבלות עוה"ז ולהעלותו לקודש ולמקדש, באופן שלא ישאר שום מקום שאינו מקודש ובגבול הקדושה. ושכל מקום בעולם יהיה **"בית חב"ד"** ו"בית משיח", שקשור עם **"ופרצת!"** כנאמר על פרץ בן יהודה אבי דוד ואבי המשיח: **"פרצת עליך פרץ!"** [ולהעיר ש"פרץ" – גימט' – ש"ע; שורש המילה **"ישועה"** שבאה מש"ע **נהורין** שבזוה"ק, כמ"ש בתניא באגה"ק. ו"פרץ" – גימט' – **ליובאוויטש, ממ"ש**, (והעיר הרה"ת **מרדכי שיחי חן, שממ"ש** גם ר"ת (מלבד שמו המלא של אד"ש מה"מ) משיח מנחם שמו) וגימט' – **יש"ע**, ועל המשיח נאמר¹⁶: "עלה הפורץ לפניו".

המר ימירנו והיה הוא!

ד. בקשר לענין הי"תמורה" דיבר כ"ק אד"ש מה"מ בהתוועדות, בקשר עם חודש שבט, בא' משנות הממ"ים: שכתוב בספרי קבלה בקשר לזה שלכל חודש יש צירוף, שם הוי' שונה מחבירו, שמרומז ויוצא מר"ת של מילות פסוקים בתנ"ך [כמו לדוגמא צירוף שם הוי' של חודש ניסן "ראש חודשים", הוא כסדרו – י"ה-ו"ה' והר"ת הוא בפסוק **"ישמחו השמים ותגל הארץ"** [ועין בזה בספר "דבר יום בימו" שמונה הצירופים והפסוקים בתחילת כל חודש].

וצירוף שם הוי' של חודש שבט, הוא הי-ז-ו-ה' ויוצא מר"ת הפס' **"המר ימירנו והי' הוא"**; ואומר אד"ש שלכאוי הדברים לא כ"כ מובנים, כי הרי פסוק זה בתורה בא להביע את **איסור** הי"תמורה", כמ"ש לפני"ז **"לא ימירנו"** אלא שהתורה מוסיפה "ואם המר ימירנו – והי' הוא ותמורתו יהיה קודש", ובר"ת אלו מובע רק החיוב בפעולת ההמרה, למרות שהפסוק בא להביע את השלילה! אלא אומר אד"ש שצירוף ור"ת אלו מביעים את הצורך ואת החיוב להמיר [כמובן לא את הקדושה, אלא] את החולין לקדושה; לקחת את כל עניני עוה"ז החולין ולהמירן ולהעלותם לקודש לקדושה ולמקדש, שזהו תפקיד דורנו לברר את העולם ולהעלותו לקדושה.

¹³ פרשתנו תולדות כ"ב, כז.

¹⁴ יומא סז, ב.

¹⁵ יומא סז, ב.

וזה מתבטא במיוחד בחודש שבט חודש הנשיאות של דורנו; הסתלקות הרבי הקודם ותחילת הנשיאות של כ"ק אד"ש מה"מ; שתפקיד דורנו הוא להשפיע להמיר ולהפוך את כל העולם לקדושה.

וענין זה בולט יותר, אומר אד"ש, בזה שכל חודש מייב החודשים הוא כנגד א' מייב השבטים, וחודש שבט הוא חודש הי"א מחודש ניסן, "ראש חודשים", ואם מונים את השבטים לענין זה לפי סדר תולדותם, יוסף הוא שבט הי"א, ושייך לחודש הי"א – שבט [משא"כ להדיעה שלענין זה מונין השבטים עפ"י סדר קרבנות הנשיאים בחנוכת המשכן בחודש ניסן, ואח"כ גם בחניית ונסיעת הדגלים והמחנות – יש סדר אחר]. ועפ"י סדר תולדות השבטים שבט הוא כנגד שבט יוסף, וענינו של "יוסף" משמעותו הוא כמו שאמרה רחל בעת הולדתו: "יוסף ה' לי בן אחר" ומדייק הצ"צ באוה"ת למה כתוב "בן אחר" ולא עוד בן וכיו"ב, ומפרש שהמשמעות היא שענין "יוסף" הוא לקחת את ה"אחר" ולהמירו ולהחליפו ולעשותו ל"בן" ז"א שמי שהוא עדיין בדרגת "אחר" – מחוץ לקדושה, להפכו ולהמירו ל"בן" של קדושה.

ומתאים לזה ששם הנשיא, שדורנו ממשיך אותו, הוא יוסף שתוכנו כנ"ל; להפוך את ה"אחר" ל"בן" שזהו השליחות והתפקיד של דורנו וביתר שאת ויתר עוז, להפוך את העולם לקדושה! ומתאים עם זה שבהשגחה פרטית הדברים יו"ל לקראת שבת מברכים כסלו, שמתקיים כל שנה כנס השלוחים העולמי; שזוהי מטרת השליחות לעשות מכל העולם קדושה ועולם של משיח לבית משיח וקבלת פניו!

הפיכת חרון לרינה

ה. עפ"י הנ"ל אפשר לקשר את הלכות תמורה עם פרשת השבוע;

לומדים הלכות אלה ביום רביעי וחמישי שהם "מעלי וקמי שבתא" דפרשת תולדות, שבמנחה מתחילים כבר לקרות את פרשת ויצא עד שני, ואפשר לראות בהנ"ל מלבד הקשר כנ"ל לפסוק "ופרצת" גם קשר לפסוק הראשון של פרשת ויצא שנאמר: "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", וחז"ל אומרים על "חרן": חרון אף של מקום, או של עולם, וזהו ענינו של יעקב ללכת לחרן שהוא חרון אף של העולם ותוקף הקליפה ולהפוך ולהמיר את זה ולעשות ולרומם ולהעלות זאת לקדושה.

כמ"ש אדמוה"י ב"תורה אור" עה"פ, שיעקב הפך את "חרן" אותיות חר"ן שמורות על פעולת הרע וכמ"ש "נחר גרוני", והפך אותיות ח' ר' נ' לאותיו ר' נ' ה', שמורה על השירה והשמחה בעבודת ה' [ואולי ע"ד מה שאחז"ל שיעקב אמר בבית לבן את "טי"ו שיר המעלות" ואת זה יעקב עשה בעבודתו בבית לבן בלילות] שענין השמחה הוא עיקרי בעבודת ה' וקבלת פני משיח.

והאותיות רנה הן אותן אותיות כמו "חרן" ו"נחר" אלא שהח' נהפכת לה'. וכך כתוב במאמר זה ב"תורה אור". שזהו ע"ד ההפרש בין חמץ למצה; שזוהי עבודת יציאת מצרים ומבואר בשיחות ההפרש בין ח' לה' שהח' סגורה מלמעלה דהיינו שאין אפשרות אחרי החטא לעלות ולעשות תשובה אלא רק לרדת למטה ל"פתח חטאת רובץ", היינו שאם הוא נמצא במצב של "חמץ" וישות והתנשאות אינו מסוגל לחזור ולעשות תשובה, אבל אם נמצא במצב של "מצה", היינו ביטול בעבודת ה', לה' יש פתח למעלה והוא מסוגל לעשות תשובה, וזהו "יציאת מצרים" כי חרון קשור עם "נחר גרוני" היינו מיצר הגרון וה"ה הו"ע יציאת מצרים – ממיצר הגרון, שהו"ע התשובה והרנה והשמחה

[ואולי מתקשר גם עם מאחז"ל "כל בעלי השיר יוצאין בשיר ונמשכין בשיר" היינו שהשיר מרומם לשמחה שבעבודת התשובה. ואולי קשור גם לשם הפרשה ויצא – היציאה ממצרי הגלות. ו"יצא" – גימט' – 101 – עלי לאלוקות שלמעלה מהעולם – 100.

[העירני ת' אחד שאולי אפשר לקשר זאת עם הפס' "באבוד רשעים רינה" היינו שכשמאבדים את הרע וכו' נהי' רנה].

ז"ך חשון – טהרת הארץ

ו. ביום ה' שמסיימים את ספר הקרבנות, מתחילים את ספר "טהרה". ואפשר לקשר לתאריך יום זה – ז"ך חשון, שבו "יבשה הארץ" אחר המבול בפרשת נח, שתוכן ענין זה, הוא סיום המבול שהי' טהרת הארץ ולכן ה' מ' יום כנגד מ' סאה של המקוה, וז"ך – הו"ע הזיכוד והטרה. וחשון – גימט' – משיחו; שטהרת הארץ היא סיום הקליפות שיהי' ביאת המשיח מ"ד ממ"ש!

הפיכת הטומאה לטהרה

ז. וע"פ הנ"ל אפשר לקשר את הלכות "תמורה" להלכות שלפנ"ז; כפי שכתבנו ש"שגגות" ומחוסרי כפרה" – מורות על עבודת התשובה שעם הקרבנות שמביאה את התמורה והשינוי באדם מן הקצה אל הקצה. וגם אפשר לקשר עם ההלכות והספר הבא [וכידוע שכל פעם ברמב"ם מוצאים קשר של סוף הספר לתחילת הספר הבא]; ספר טהרה; שענין הטהרה היא להפוך הטומאה לטהרה והמיתה לחיים; "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולם היום". שזהו"ע השלוחים והכנס העולמי, להפוך כל העולם לטהרה, "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" ו"איתהפכא חשוכא לנהורא"; קשור לשבת מברכים כסלו, ענין החנוכה; "והו"י יגיה חשכי", ותחזינה עינינו בהתגלות המשיח והגאולה מ"ד ממ"ש נאו! (שזהו"ע כס – לו, שההעלם נעשה גילוי, ובעז"ה נבאר בפרטות בגליון הבא).

"תקות" חוט השני⁷

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע

ולתאריך.

- א. בהלכה האחרונה ע"ד החוקים – ובפרשת תולדות, אברהם שמר החוקים.
- ב. תמורה – המר ימירנו והי' הוא – מחול לקודש – ופרצת.
- ג. הפיכת חרון – חרון אף, לרנה! שמחה לגאולה ולקבלת פני משיח!
- ד. בז"ך חשון סיום המבול – טהרת העולם מ' יום כנגד מ' סאה. ז"ך – זיכוד. ז"ך חשון – טהרת הארץ.
- ה. הפיכת הטומאה לטהרה!
- ו. בכסלו – הפיכת החושך לאור!

השלמה לגליון הקודם (מס' 219

בסיום על הלכות חגיגה (סעיף א' וב')

א. נכתב שכנראה אברהם אבינו שיתף האורחים שהכניס בשמחת היום טוב דפסח והחגיגה, כי הרי התחילו את הלכות חגיגה בש"ק פ' וירא, בה לומדים ע"ד הכנסת האורחים הגדולה דאברהם, וע"פ רוב הדעות והמדרשים הם באו ביו"ט א' דפסח, שאז בישרו ע"ד לידת יצחק "כעת חיי", ואומר רש"י ש"פסח הי', ולפסח הבא נולד יצחק" (משא"כ לנוסחא ולפירוש ה"יפה תואר" במדרש רבה, שבאו בערב פסח, ואז הי' זה בזמן הקרבת קרבן פסח, והקרבת ואכילת קרבן חגיגת י"ד הבאה עם הפסח, עיי"ש בגליון הקודם). ואם הי' ביום טוב דפסח עצמו, הוא בזמן הקרבת ואכילת קרבנות החגיגה (של היו"ט דט"ו) והשמחה, ואברהם

ב"ה – מתכונת הצלחה!

סיפר המשב"ק המזכיר הרה"ת לייבל שיחי גראנער:
פעם א' כתב לרבי ענין שלם, וע"ז הרבי העיר לו, שאם הי' פותח
עם ב"ה הי' לענין הצלחה הרבה יותר גדולה!

הטהרה בעבודת השליחות

בקשר להתחלת ספר "טהרה" ברמב"ם

בהתועדות י"ב תמוז ה'תשל"ד, כשהתחילו אז ה"טנקים" של המצוות,
אמר הרבי בשיחה, שהיות והבעש"ט אומר שכל דבר בהשגחה פרטית גם
לשונות של גויים, ומכיוון שקוראים לזה "טנק" [כשהרבי ראה לראשונה
"סור משוריי"ן של טנקי המצוות, כשיצא מ-770 בלילה לביתו הי' לו
נחת רוח, ואמר: "אלה הם "טנקים", במלחמה בהתבוללות!" ובאמת
ראינו אח"ז שכמה יהודים כשנכנסו לטנק והניחו תפילין, הכריזו
שיעזבו את ה"אינו יהודי" שרצו להתחתן איתה] ביאר את המיוחדות
ומשמעות ה"טנק":

א. בעבר היו כלי רכב על גלגלים, והם לא יכולים להגיע לכל מקום כי יש
מקומות הרריים עם סלעים והרים ובקעות או שדה חרושה, אבל
ה"טנקים" בצבא שכרגיל הם על שרשראות מגיעים לכל מקום וכך יתכן
שהיו יהודים שחשבו בעבר שאי אפשר להגיע אליהם שיש דברים
שחוצצים מהם, והיום ע"י ה"טנקים" מגיע לכל היהודים, וכך ראו שהיו
יהודים שהי' להם כלי רכב מדלת לדלת ולא יכולים לפגש ברחוב, אבל
קולות הטנקים ברמקול הדהדו לאזנם עד למשרדיה בחלונות הגבוהים.
ב. מכיון שהכל בהשגחה פרטית; האותיות ט' נ' ק' רומזות לר"ת של
שלש סדרי משנה האחרונים (בסדר זמ"ן נק"ט, או נז"ם קט"ו) ועכ"פ
טני"ק – ר"ת – טהרות נזיקין קדשים! כשרוצים להשפיע על יהודים דבר
ראשון צריך להיות **טהרות!** לתת ליהודי בהרגשה וכך להרגיש, שהוא
מקרבט עם הרגשה **טהרה** בלי שום פניות, שלא חושב שיצא לו מזה
כסף, כבוד, קריירה, קונטקט – קשרים, אלא עושה זאת בהרגשה
טהרה לעזור לזולת, ואז יצליח וישפיע ויפעיל "נזיקין", להוציא כל
העניינים הבלתי רצויים. **וקדשים** – להכניס בו כל ענייני הקדושה.
וברמב"ם הספרים לפי הסדר של ט' נ' ק' – טהרה נזיקין קנין; היינו
שיקנה ויקלוט כל ענייני הקדושה.

השלוחים שותפים עם היהודים לעזרתם!

פעם בשנות הלמד"ים נכנסו קבוצה של "גבירים" מה- U.J.A
(המגבית היהודית המאוחדת) אל אד"ש (אז עשה להם הרבי
יחידות בחדרו) ושאלוהו מה סוד הצלחה של חב"ד לקרב
יהודים?
ואד"ש ענה: כשמקרבים יהודים, צריך לתת להם ההרגשה, וכך
גם להרגיש, שלא נמצאים למעלה ורוצים להכתוב להם מה
לעשות, אלא שנמצאים בשותפות עם היהודים, ורוצים לעזור
להם ועי"כ מצליחים לקרבם בעז"ה.

לזכות החתן הרה"ת מנחם מענדל

והכלה מרת חיה מושקא שיחי

מזל – טוב! מזל טוב! ליום חתונתם בשעה טובה ומוצלחת!
יום ה' כ"ף חשוון יום הולדת דאמו"ר הרש"ב נ"ע (מזלו גובר!)
– (ובתר רישא גופא אזיל!)

ויה"ר שיבנו בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוות
והחסידות, ויקויימו כל ברכות כ"ק אד"ש מה"מ לחיים
מאושרים, וירו הוריהם שיחיו מהם ומכל יו"ת נחת יהודי
חסידותי, מתוך בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים!
ויזכו לקבלת פני מלך המשיח מ"ד ממ"ש נאו!
נדפס ע"י הורי החתן הרה"ג הרה"ת דוד מאיר וזוגתו

סטרנה שיחיו דרוקמן

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ודאי שיתף האורחים בסעודתו ושמחתו (כמובן שלא נתן להם
לאכול מהקרבנות, כי דין אכילת הקרבנות הוא רק ליהודים
טהורים ונימולים כמ"ש הרמב"ם בהלכות מעשה הקרבנות¹⁷,
אבל כנראה אברהם שיתפם בסעודת ושמחת יום-טוב), וכמ"ש
הרמב"ם בהלכות יום טוב¹⁸ שצריך לשתף בסעודת ושמחת היום
טוב את הנוקדים, כמשי"נ בפרשת ראה¹⁹: "ושמחת בחגך אתה
ובניך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר
בשעריך". וז"ל: "וכשהוא אוכל ושותה חייב להאכיל לגר ליתום
ולאלמנה, עם שאר העניים האומללים, אבל מי שנועל דלתות
חצרו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו, ואינו מאכיל ומשקה
לעניים ולמרי נפש – אין זו שמחת מצוה, אלא שמחת כריסו. ועל
אלו נאמר²⁰: זבחיכם כלחם אונים להם כל אוכלין יטמאו, כי
לחמם לנפשם, ושמחה כזו קלון היא להם, שנאמר²¹: וזיריתי
פרש על פניכם, פרש חגיכם".

והעירני א' מאנ"ש שדין דומה כותב הרמב"ם גם בקשר לקרבנות
חגיגה ושמחה שלמדו בימים אלה, וז"ל²²: "כשיזבח אדם שלמי
חגיגה ושלמי שמחה, לא יהי' אוכל הוא ובניו ואשתו בלבד וידמה
שיעשה מצוה גמורה, אלא חייב לשמח העניים והאומללים,
שנאמר (הפסוק הנ"ל): "והלוי והגר והיתום והאלמנה". מאכיל
הכל ומשקם כפי עשרו. ומי שאכל זבחיו ולא שימח אלו עמו, עליו
נאמר: זבחיכם כלחם אונים להם, כל אוכליו יטמאו כי לחמם
לנפשם". ומצוה בלוי יותר מן הכל, לפי שאין לו לא חלק ולא נחלה
ואין לו מתנות בבשר, לפיכך צריך לזמן לזמן על שולחנו ולשמחם,
או יתן להם מתנות בשר עם מעשר שלהם וכו"ל".

ב. בפרק האחרון והמסיים את הלכות חגיגה מדבר הרמב"ם ע"ד
מצות "הקהל" שכל כלל ישראל באים לבית המקדש ולהר
המוריה, "במקום אשר יבחר"²³ ובשבת פרשת וירא שקורין
בתורה את פרשת העקדה, אז פעם הראשונה שכלל ישראל שאז
היו אברהם ויצחק, (חוץ משרה), באו להר המוריה ולמקום
המקדש.

בדיוק בפרסומים!

לאחר מלחמת "ששת הימים" בקיץ תשכ"ז היתה התעוררות
גדולה לאמונה ולהנחת תפילין אצל המוני עם ישראל בקשר
ל"מבצע" תפילין שיסד הרבי.

איש היוזמות של צעירי אגודת חב"ד בארה"ק הרה"ת יצחק
(איצ'קע) ז"ל גאנזבורג הנפיק אלפים רבים של כרטיסים למשחק
לילדים שבצד ימין של הכטיס נכתב "תן תודה לה' על הנסים –
הנח תפילין!" ובצדו השמאלי של הכרטיס היו סטים של כל סוגי
כלי נשק ע"מ שהצעירים ישחקו ויסדרו אותם.

ולמרות שכ"ז הי' קטן בגודל של כרטיס, ואותיות קטנות העיר
ע"ז כ"ק אד"ש מה"מ 2 הערות:

1. לא נדפס ע"ז ב"ה, ואד"ש העיר להוסיף בצד ימין למעלה
האותיות ב"ה.

2. למטה בתחתית הכרטיס נדפס באותיות קטנות הפסוק:
"ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה", ואד"ש העיר להוסיף ו'
למילה "וצפונה" (למרות שבשיר שרים "צפונה" בלי ו' אבל
בפסוק כתוב "וצפונה").

רואים החשיבות שכל דבר צריך להפתח עם ב"ה, ואפילו
דברים קטנים ככרטיסים ומודעות. וכן רואים החשיבות
בדיוק בפרסומים והפצה.

¹⁷ ה' מעשה הקרבנות פ"י ה"ט, ולומדים זאת מקרבן פסח.

¹⁸ ה' יום טוב, פ"ו הח"י.

¹⁹ ראה טז, יד.

²⁰ הושע ט, ד.

²¹ מלאכי ב, ג.

²² ה' חגיגה פ"ב הי"ד.

²³ יתך לא, יא.